

P. ABAT JOSEP M. SOLER
21-02-2003

Festa de la Llum (Manresa)

Dt 4, 32-34.39-40; Rm 5, 1-5; Jo 3, 16-18

Molt Reverend Sr. Vicari Episcopal
Excm. Sr. Alcalde
Digníssimes autoritats
Associació "Misteriosa Llum"
Srs. Administradors
Sr. Rector del Carme, Preveres i diaques concelebrants
Estimats germans i germanes en Crist:

Déu estima el món. Aquesta frase de l'evangeli té una força tan gran que és capaç de donar resposta als interrogants més profunds del cor humà; que és capaç de donar sentit a la història, malgrat la feblesa i la dolenteria humanes. *Déu estima el món.* També als nostres dies, en aquest temps tant convulsionat que vivim. *Déu estima el món.* I no d'una manera superficial, sinó amb profunditat, amb intensitat, comproment-se en la història humana; per això ens *ha enviat el seu Fill* Jesucrist. Estimar el món vol dir estimar l'univers, el conjunt de les coses creades. Vol dir estimar el nostre planeta amb tota la bellesa de la seva natura i tots els seus habitants. Vol dir estimar-nos a cadascun de nosaltres. La garantia que tenim d'aquest amor de Déu és Jesucrist. Sempre que en veiem una imatge, sempre que pensem en ell, sempre que escoltem la seva paraula i celebrem els sacraments, hem de pensar: *Déu estima tant el món que ha donat el seu Fill únic perquè no es perdi cap dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna.* Déu estimat tant que vol salvar *el món*, tothom, *per mitjà de* Jesucrist.

A la llum del Fill fet home, encara tenen més sentit les paraules que escoltàvem a la primera lectura: *Investiga el passat, d'ençà que Déu va crear la humanitat sobre la terra... a veure si mai ha succeït un fet tan gran.* Evidentment, hem de reconèixer que no, que la presència de Jesucrist sobre la terra i enmig nostre, és el *fet més gran*; és un *fet únic*, fruit de l'amor entranyable del nostre Déu. D'un amor que demana una correspondència generosa, agraïda, conscient. I aquesta correspondència es tradueix en benvolença envers cada persona. En efecte, tal com deia també la primera lectura, Déu és dóna, Déu ens fa conèixer la seva paraula perquè siguem *feliços*. Massa gent veu la fe cristiana com una imposició de normes, com un projecte de vida que coarta la llibertat humana, que duu a viure sense joia. I, en canvi, és tot el contrari. És una font de felicitat

alliberadora en el més profund de la persona del creient. Només cal deixar entrar en la pròpia vida la persona de Jesús i la seva paraula sempre nova per fer-ne l'experiència.

En un context més local, els cristians de la ciutat de Manresa també podeu aplicar les paraules de la primera lectura a la realitat que celebrem avui: *Demana d'un cap a l'altre del món, a veure si s'ha sentit mai res de semblant*. Per a vosaltres la diada d'avui és Festa de la Llum i de la Vida. De la llum que va propiciar el canvi de la situació de la ciutat en aquell 1345, bo i retornant-vos la llibertat dels fills de Déu i fent possible l'arribada de l'aigua que donà nova vida i nou impuls a Manresa. I, encara, és Festa de la pau, perquè aquell dia els cors atribolats es pacificaren i es restablí d'alguna manera la pau entre les institucions de l'època. Sí. La Festa de la Llum és una concreció per aquesta ciutat i per a tots els seus habitants de l'amor de *Déu pel món* de què ens ha parlat l'evangeli.

Per a la comunitat cristiana aquesta commemoració, doncs, ha de ser font d'un nou compromís de fidelitat a la Paraula de Déu, ha de ser una crida renovada a testimoniar amb decisió l'amor del Pare manifestat en Jesucrist, i un estímul a fer atraient la fe cristiana en la seva dimensió d'alliberament integral de l'ésser humà i de la llum espiritual que brilla a l'interior dels cors, tot omplint-los de joia i de pau.

Però tota la ciutat, les seves institucions i els seus habitants, us heu de sentir encoratjats a impulsar un estil de vida revitalitzador dels valors humans i socials. Per fer-ho, ens serveix de llum orientadora, encara avui, l'encíclica "Pacem in terris" de Joan XXIII, enguany que en commemorem el 40è. aniversari. És tota ella un reconeixement dels drets humans i del diàleg com a camí per a la pau. És, també, tota ella, un cant de confiança en les possibilitats que té cada persona per obrir-se fraternalment als altres i fer el bé.

Joan XXIII proposa –tal com ho ha recordat Joan Pau II en la Jornada de la pau del primer de gener passat– "quatre precises exigències de l'esperit humà: la veritat, la justícia, l'amor i la llibertat. La veritat serà fonament de la pau, si cada individu pren honestament consciència, a més dels propis drets, també dels propis deures envers els altres. La justícia edificarà la pau si cadascú concretament respecta els drets d'altri i s'esforça per complir plenament els mateixos deures amb els altres. L'amor serà ferment de pau, si la gent sent les necessitats dels altres com a pròpies i comparteix amb ells allò que posseeix, començant pels valors de l'esperit. La llibertat, en fi, alimentarà la pau i la farà fructificar si, en l'elecció dels mitjans per assolir-la, els individus es guien per la raó i assumeixen amb coratge la responsabilitat de les pròpies accions" (*Missatge per a la jornada mundial de la pau 2003*, n. 3).

Vosaltres voleu que Manresa, com a fruit de la seva història espiritual, culminada en sant Ignasi, i de la seva situació geogràfica prop de

Montserrat, sigui un centre acollidor i obert al diàleg de les cultures i de les religions, començant per les que ja es troben entre vosaltres. Ja hi heu començat a treballar d'una manera encomiable. Ajudeu a aprofundir, doncs, la consciència que totes les persones són iguals per dignitat natural, amb totes les conseqüències socials que això suposa. Afavoriu més i més l'obertura a la dimensió espiritual de cada ésser humà com a camí cap a uns criteris ètics que puguin regir una convivència respectuosa i solidària.

Sempre, però ara encara més en el context mundial d'amenaça d'una nova guerra en què ens trobem, ens hem de comprometre tots a fer obra de pau, començant per establir unes relacions de convivència harmònica amb els qui ens envolten, sabent cedir generosament en les coses secundàries, quan calgui, pel bé dels altres i del conjunt de la societat. És indispensable mostrar que el diàleg convé sempre i a tots els nivells. Massa situacions actuals, i a diversos nivells, poden portar a què la gent cada vegada cregui menys en el diàleg i confiï més en l'ús de la força i de la violència per a resoldre les controvèrsies i els conflictes (cf. *id.* n. 8).

Tots hem de col·laborar perquè cada vegada siguin més les persones que cultivin en el propi esperit actituds pacificadoras i que treballin per la pau. Tots estem cridats a fer augmentar els gestos de pau. Ens hi ajudarà la convicció que la nostra vida només es pot desplegar des de la convivència amb els altres, des de la promoció d'una cultura de la solidaritat i de la fraternitat universals (cf. *id.*, n. 11). Sense que això vulgui dir renunciar a la pròpia identitat personal i col·lectiva més autèntica. Al contrari, és només des d'una identitat ben assumida que es pot assolir un diàleg obert, flexible i constructiu.

D'una manera particular el homes i dones que pertanyem a les diverses religions que hi ha en el món tenim un paper vital per suscitar gestos de pau i per consolidar les condicions que la fan possible. En aquest sentit és molt important el diàleg interreligiós, la col·laboració i la recerca de valors comuns.

Ciutat de Manresa, amb tota simplicitat i des de la meva condició de monjo, em permeto de dir-te que tot això forma part del que estàs cridada a aportar al conjunt de Catalunya i a tota la humanitat en aquests inicis del s. XXI. A la llum de la fe cristiana, això també és conseqüència de l'amor de Déu pels teus habitants, sense excloure'n cap, tal com es va manifestar en el passat, en els fets que avui commemorem amb joia.

Déu estima tant el món que ens dóna novament el seu Fill únic en l'Eucaristia perquè tinguem vida i siguem ferment de pau. Acollim-lo amb cor generós.

Manresa, 21 febrer 2003